

е бракътъ. Жална история, която почва съ гугукане, после съ детски пищения и звънливъ смѣхъ, а най-после свършва било съ каране, ридания, изстрѣлъ или съ вѣчно мълчание.

Но би могло да свърши и другояче. Ние сме длъжни да свършимъ иначе. Най-после културността ни задължава.

А — а, колко е мъчителенъ всѣки край!

Но какво да се прави — такъвъ е животътъ! Съ радоститѣ си той носи страдания, съ любовта — кръсть, съ идеалитѣ и утопитѣ — барикади и оплюване. И нѣма виновни и невинни въ него. Всички сме виновни, всички сме звена въ неговата безкрайна верига на взаимно измъчване. Само децата сж невинни. Тѣ сж звездната пжтека къмъ висшето, неземното, къмъ Христосъ.

И сега чувамъ веселия и звънливъ гласъ на Славчето, което си играе въ двора. То сякашъ пита:

— Какво ще направишъ, татко, съ мама и съ мене?

Ридания ме душатъ. Азъ пуша и не намирамъ изходъ.

Нѣколко пжти вече се каня да поприказвамъ съ Магда.

Но думитѣ спиратъ на устнитѣ ми само като я гледамъ така замислена, тревожна, още по-нѣжна къмъ невинното дете, което играе край нея. А то невинно бѣбри:

— Мамо, защо ти си все намръщена, все мълчишъ, и очитѣ ти като разплакани? А, татко, все е усмихнатъ, купи ми топка... Добричкиятъ татко — все тананика, и само се прави на сърдитъ. Не сте се карали, защо тогава?

Никой отъ двама ни не ѝ отговаря. И тя се заиграва отново съ топката, като малко коте.

А азъ си повтарямъ — трѣбва, трѣбва да ѝ кажа. Мжжъ ли съмъ? Хайде още сега. Но не мога.

— Скоро ще свърши портрета на Дана! — започвамъ насила веднажъ. — Ти не полюбопитства поне да го видишъ...

— Незнамъ защо, но искрено ти казвамъ — пресича ме тя — не ми се ще да го видя.

Азъ пакъ се отказвамъ да приказвамъ.

Но случаятъ ме подпомогва и изведнажъ всичко се разбули.

О, този случай! Той, изглежда, е неизбѣженъ не само за всѣки романъ, а за всѣка история въ живота, неизбѣженъ като искрата за всѣки пожаръ. И азъ го проклинамъ. Може би безъ него разврзката щѣше да бжде по-лека...

Една вечеръ се отбихме съ Дана въ малката, безлюдна градинка на площада. Сѣдаме на една пейка за минутка. Дана не се чувства добре. Азъ я успокоявамъ. Прегръщамъ я, цѣлувамъ я.

Изведнажъ, Дана ме побутва и шепне: